

stemmelsen om Løbedagene, de fjorten Dage, som skal gives Køberen, der er i Restance, til at bringe Forholdet i Orden, og det kan meget let hælde, at det kan lykkes vedkommende at faa det bragt i Orden, uden at der behøves al denne Opførelse, al denne Strid og Splid, og baade Sælger og Køber vil i Regelen være tjent med, at der gives saadanne Løbedage. Og det samme kan have Betydning senere, efter at Tingen er givet tilbage og der er Tale om Indløsning; efter Loven gælder der atter her en fjorten-Dages Respit, som Køberen har til at komme paa ret Køl med Hensyn til Afbetalingen, hvilket kan være af højeste Vigtighed for hans hele Forretning og Næring og paa den anden Side ikke paa nogen væsentlig Maade kan genere Sælgeren, som tværtimod har Udsigt til, at Sagen bringes mindeligt i Orden, hvad der er det bedste for dem begge. Saa er der ganske vist tillige truffet forskellige Bestemmelser paa anden Maade, som jeg ikke skal indlade mig nærmere paa, da Sagen dog vil komme i Udvalg; Bestemmelser, hvorved der ligeledes er skabt en lignende Beskyttelse for smaa Købere, Bestemmelser, som er af Vigtighed, men ikke saaledes indgribende, at de egentlig kan genere, og hvorved der ogsaa i Virkeligheden saa vidt muligt gøres Ret og Skel til begge Parter. Kun eet vil jeg nævne endnu, og det er, at det kan vel tænkes — men det vil ingen bebrejde en Lov, at man tager Anstand imod —, at Afbetalingssummen kan være urimelig høj; den kan jo være stillet saaledes, at det hele viser sig kun at være en Udpresning. Det, at man hemmer dette, er ganske i Overensstemmelse med den Tanke, som, hvad jeg ogsaa har berørt, ligger til Grund for det andet Lovforslag, nemlig om Aftaler paa formueretligt Omraade. Og saa endelig vil jeg blot nævne dette, at selvfølgelig — men det stod allerede i Lovforslaget af 1895 — kan der ikke forud, navnlig ikke *forud* for Aftalens Indgaaelse, træffes Aftale om, at man kan fravige disse Sikringsbestemmelser for den lille Køber. Derfor kan Aftalerne ikke frafalde, de maa være bindende, og det maa være uden Retsvirkning, hvis der forud har fundet Aftale Sted om, at de ikke skulde være bindende.

Det er, kan jeg sige, egentlig det væsentlige: de forskellige Sikringsbestemmelser for de smaa Købere, og ingen af dem vil findes at være saaledes indgribende, at den paa nogen væsentlig eller ubillig Maade kan genere den solide og honnette Sælger. Jeg tror derfor, at det med Rette kan siges om dette Lovforslag, at det ikke blot fra det skandinaviske Synspunkt eller fra den nordiske Retsenheds Synspunkt, men ogsaa rent saglig set og set fra et ganske enkelt Lands Side er at betragte som et Lovforslag, der, meget omhyggeligt udarbejdet, som det er, fuldstændig kan anbefales til at blive vedtaget uforandret, som det her er fremsat. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Nørgaard: Saaledes som det er udtalt af den højtærede Justitsminister, er vi nu endelig efter mange Aars Forsøg, baade i 1895 og 1896 og ligeledes i 1907 og 1908, kommet saa langt, at vi skal have en Lov om Køb paa Afbetaling, og dette finder jeg i høj Grad heldigt.

Det foreliggende Lovforslag er, som udtalt af den højtærede Justitsminister, ligesom de to Lovforslag om Kommission, Handelsagentur etc. og Aftaler paa Formuerettens Omraade, som vi fornylig behandlede her, Resultatet af et Samarbejde mellem de tre nordiske Lande, og Lovforslaget er ligesom de to nævnte Lovforslag nøjagtigt saaledes, som de er modtagne fra den danske Kommission.

Lovforslagets saakaldte materielle Regler er i det væsentlige i Overensstemmelse med det svenske og det norske Lovudkast, som allerede er ophøjet til Lov. I endnu højere Grad end de to andre Lovforslag drejer det sig her om en social Beskyttelseslov, thi det er noget, vi alle ved, at de Personer, der skal købe paa Afbetaling, er de økonomisk svage i Samfundet, og det gælder derfor om, at deres Svaghed og manglende Forretningsdygtighed ikke bliver misbrugt. Der vil være almindelig Enighed om, at i saa Henseende er Lovforslagets klare og tydelige Bestemmelser fyldestgørende, og Spørgsmaalet bliver da, om Sælgerens Rettigheder ikke er gaet for nær. Man vil ganske vist kunne sige, at det er en fri-